

กระท่อมน้อย ปลายนา

นวนิยายชีวิต · ความสุขเรียบง่ายกลางท้องทุ่ง

เรื่องราวของครอบครัวเล็กๆ ที่อาศัยอยู่ในกระท่อมไม้ปลายทุ่งนา

ไม่มีไฟฟ้า ไม่มีมือถือ มีเพียงผืนนา แปลงผัก และสายน้ำ

กับความสุขที่ไม่ต้องพึ่งพาสิ่งใดนอกจากร่างกายและหัวใจที่พอเพียง

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์ · ตัวละครและสถานที่ทั้งหมดเป็นเรื่องสมมติ

บทที่ ๑ — รุ่งอรุณที่ปลายนา

กระท่อมไม้หลังเล็กหลังหนึ่งตั้งอยู่ปลายทุ่งนาของหมู่บ้านหนองแวง ห่างจากถนนใหญ่เข้าไปหลายกิโลเมตร ล้อมรอบด้วยผืนนาเขียวขจีและแมกไม้ริมแม่น้ำสายเล็กที่ไหลผ่านหน้าบ้าน ที่นี่ไม่มีเสาไฟฟ้าสักต้น ไม่มีสัญญาณโทรศัพท์ใดๆ ทั้งสิ้น มีเพียงเสียงไก่ขันยามเช้าและเสียงลมพัดผ่านทุ่งข้าวเป็นสัญญาณบอกเวลาเดียวที่ครอบครัวนี้ต้องการ

พ่อสมนึก ไพรบุญ หรือที่ทุกคนเรียกว่า "พ่อนึก" ตื่นขึ้นก่อนไก่ขันเป็นประจำทุก

วัน เขาลุกจากที่นอนไม้ไผ่ เดินออกไปยืนหน้าชานบ้านมองดูสายหมอกบางๆ ที่ลอยอยู่เหนือผืนนา แม่บุญมี ไพรบุญ หรือ "แม่มี" ภรรยาของเขา ก็ติดตามมาไม่นานเพื่อจุดไฟหุงข้าวในเตาฟืน กลิ่นควันไฟผสมกลิ่นข้าวสุกใหม่ลอยอบอวลไปทั่วกระท่อม เป็นกลิ่นที่คุ้นเคยของทุกเช้าในบ้านหลังนี้

ไม่นานนัก ทองพูน ไพรบุญ หรือ "พูน" ลูกชายวัยสิบสามปี ก็ตื่นขึ้นมาพร้อมน้องสาวตัวเล็กวัยเก้าขวบชื่อบัวผัน ไพรบุญ หรือที่ทุกคนเรียกสั้นๆ ว่า "บัว" ทั้งสองคนไม่เคยรู้จักโทรศัพท์มือถือหรือโทรทัศน์เลยแม้แต่น้อย ความบันเทิงของพวกเขาคือการวิ่งเล่นริมทุ่งนา จับปลาในลำธาร และฟังพ่อแม่เล่านิทานยามค่ำคืน ชีวิตที่เรียบง่ายเช่นนี้กลับเต็มไปด้วยรอยยิ้มที่ไม่เคยจางหายไปจากใบหน้าของทุกคนในครอบครัว

บทที่ ๒ — ผืนนาและแปลงผัก

หลังอาหารเช้าง่ายๆ ที่มีเพียงข้าวสวยร้อนๆ กับน้ำพริกปลาทุ ทิ้งครอบครัวก็พากันออกไปทำงานในผืนนาที่อยู่ติดกับบ้าน พ่อฝึกสอนพูนให้รู้จักการไถนาด้วยควายตัวเก่งที่เลี้ยงไว้ตั้งแต่ยังเป็นลูกวัว ขณะที่แม่มีพาบัวไปดูแลแปลงผักสวนครัวข้างบ้านที่ปลูกทั้งพริก มะเขือ ตำลึง และผักบุ้ง ซึ่งขึ้นเขียวข่มู่มไม่ต้องพึ่งปุ๋ยเคมี

แม้แต่เนื้อมัน

"ผักพวกนี้ถ้าเราดูแลดี ๆ ไม่ต้องรีบร้อน มันจะโตให้เรากินได้ตลอดทั้งปีเลยนะลูก"
แม่มีบอกกับบัวขณะสอนวิธีรดน้ำผักให้ลูกเวลา บัวฟังอย่างตั้งใจ มือเล็กๆ ของเธอ
ค่อยๆ ถอนหญ้าที่ขึ้นแซมอยู่ในแปลงผักด้วยความชำนาญเกินวัย เพราะเธอทำ
แบบนี้มาตั้งแต่จำความได้

ผืนนาของครอบครัวไพบูลย์ไม่ได้กว้างใหญ่นัก แต่ก็เพียงพอสำหรับปลูกข้าวไว้กิน
ตลอดทั้งปีโดยไม่ขาดแคลน พ่อเนี่ยก็พูดเสมอว่า "เรามีที่ดินผืนนี้เป็นของเราเอง
ไม่ต้องเช่าใคร ไม่ต้องเป็นหนี้ใคร แค่นี้ก็พอแล้วสำหรับความสุขของครอบครัวเรา"
คำพูดนี้กลายเป็นหลักยึดของทุกคนในบ้าน ไม่ว่าฤดูกาลจะแปรเปลี่ยนไปอย่างไร

บทที่ ๓ — สายน้ำและปลาตัวโต

ยามบ่ายหลังเสร็จงานในนา พ่อเนี่ยก็พาพูนไปหาปลาในแม่น้ำสายเล็กหน้าบ้าน
โดยใช้เพียงแหและไซดักปลาที่สานขึ้นเองจากไม้ไผ่ ไม่มีเบ็ดตกปลาราคาแพงหรือ
อุปกรณ์ทันสมัยใดๆ ทั้งสิ้น "อยากกินปลาเมื่อไหร่ ก็แค่เดินมาที่แม่น้ำ ธรรมชาติให้
เราเสมอถ้าเราไม่โลภเกินไป" พ่อเนี่ยสอนลูกชายพลาางทอดแหลงไปในน้ำใสไหล
เย็น

วันนั้นพุนจับปลาซ่อนตัวโตได้หนึ่งตัวด้วยตัวเอง เขาดีใจจนวิ่งกลับบ้านไปอวดแม่ และน้องสาวทันที "ผมจับได้เองเลยนะแม่ ตัวใหญ่มากด้วย" แม่มียิ้มอย่างภาคภูมิใจก่อนนำปลาไปทำแกงส้มรสจัดจ้านเป็นอาหารเย็นของครอบครัว มื้อนั้นทุกคนกินข้าวกันอย่างเอร็ดอร่อย เสียงหัวเราะดังก้องไปทั่วกระท่อมเล็กๆ

บัวเองก็ไม่น้อยหน้าพี่ชาย เธอชอบเดินเก็บหอยชมตามริมตลิ่งกับแม่มีในยามเย็น ทุกครั้งที่เก็บได้เต็มตะกร้า เธอจะยิ้มกว้างราวกับเก็บสมบัติล้ำค่า ทั้งที่จริงแล้วมันเป็นเพียงอาหารมื้อเย็นธรรมดาๆ ของครอบครัว แต่สำหรับเด็กหญิงตัวน้อยคนนี้นั้นมันคือความสุขที่ยิ่งใหญ่ไม่แพ้อะไร

| บทที่ ๔ — วันตลาดที่อำเภอ

ทุกวันเสาร์ พ่อนึกจะแบกตะกร้าผักสวนครัวและปลาแห้งที่เหลือจากการกินในบ้านใส่หลังจักรยานเก่าคันหนึ่ง ปั่นออกไปขายที่ตลาดนัดในตัวอำเภอซึ่งอยู่ห่างจากบ้านราวห้ากิโลเมตร รายได้จากการขายผักและปลาไม่ได้มากมายอะไร แต่ก็เพียงพอสำหรับซื้อเกลือ น้ำปลา เสื้อผ้าใหม่ให้ลูกๆ และของใช้จำเป็นอื่นๆ ที่ปลูกเองไม่ได้

"เราไม่ได้รวยหรอกนะลูก แต่เราก็ไม่เคยอดอยากเหมือนกัน" พ่อนึกเคยอธิบายให้

พูนฟังตอนที่ลูกชายถามว่าทำไมครอบครัวไม่ทำงานหาเงินให้มากกว่านี้ พ่อนึก
เพียงยิ้มแล้วตอบว่า "เงินมากๆ มันก็แค่ตัวเลข ถ้าเรามีข้าวกิน มีผักในสวน มีปลา
ในน้ำ มีที่ดินเป็นของเราเอง ไม่เป็นหนี้ใคร นั่นแหละคือความรวยที่แท้จริง"

บางครั้งพูนกับบัวก็ได้ตามพ่อไปตลาดด้วย ทั้งสองชอบมองดูผู้คนพลุกพล่านและ
ร้านค้าหลากหลายสีสัน แต่พอกลับถึงกระท่อมปลายนาที่เงียบสงบ ทั้งคู่ก็รู้สึกโล่งใจทุก
ครั้ง เพราะที่นี่คือบ้านที่แท้จริงของพวกเขา ไม่มีความวุ่นวายใดๆ มารบกวนความ
สุขเรียบง่ายที่มีอยู่ทุกวัน

บทที่ ๕ — คำคืนไร่ไฟฟ้า

เมื่อพระอาทิตย์ลับขอบฟ้า กระท่อมปลายนาก็เปลี่ยนบรรยากาศไปโดยสิ้นเชิง แม่
มีจุดตะเกียงน้ำมันดวงเล็กๆ วางไว้กลางบ้าน แสงสีส้มอ่อนๆ สาดส่องไปทั่วห้อง
เล็กๆ ที่ทุกคนนั่งล้อมวงกินข้าวเย็นด้วยกัน ไม่มีโทรทัศน์ ไม่มีมือถือให้ก่มน้ำมอง
มีเพียงเสียงพูดคุยและเสียงหัวเราะของคนในครอบครัวเท่านั้น

หลังอาหารเย็น พ่อเน็กมักเล่านิทานพื้นบ้านให้ลูกทั้งสองฟังใต้แสงดาวที่มองเห็นได้
เต็มท้องฟ้า เพราะไม่มีแสงไฟฟ้าจากเมืองมาบดบัง บัวชอบนอนหนุนตักแม่มองดู
ดาวพลางฟังนิทาน ขณะที่พูนนั่งข้างพ่อคอยถามคำถามต่างๆ เกี่ยวกับธรรมชาติ

รอบตัว "ทำไมดาวถึงเยอะจ้งเลยพ่อ" บัวถามด้วยความสงสัย พ่อนี้ก็ยิ้มก่อนตอบ "เพราะที่นี่ไม่มีอะไรมาบังแสงดาวในลูก เหมือนกับใจของเราที่ไม่มีอะไรมาบดบังความสุขเหมือนกัน"

คืนนั้นเหมือนกับทุกคืนที่ผ่านมา ครอบครัวไพรบุญนอนหลับอย่างสงบท่ามกลางเสียงจิ้งหรีดและเสียงลมพัดผ่านทุ่งนา ไม่มีความกังวลเรื่องหนี้สิน ไม่มีความเครียดจากโลกภายนอก มีเพียงความอบอุ่นของครอบครัวที่โอบล้อมกระท่อมไม้เล็กๆ หลังนี้ไว้เสมอ

❖ บทที่ ๖ — ความสุขที่ไม่ต้องการอะไรเพิ่ม

ฤดูกาลผ่านไปทีละฤดู นาข้าวเขียวขจีแล้วเปลี่ยนเป็นสีทองก่อนถึงฤดูเก็บเกี่ยว แปลงผักผลัดกันออกผลตามฤดูกาล แม่น้ำหน้าบ้านยังคงไหลเอื่อยๆ ให้ปลาวายวนอยู่เสมอ ครอบครัวไพรบุญใช้ชีวิตเรียบง่ายเช่นนี้มาหลายปีโดยไม่เคยรู้สึกขาดแคลนสิ่งใด แม้จะไม่มีไฟฟ้า ไม่มีมือถือ ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกทันสมัยเหมือนคนในเมือง

วันหนึ่ง ญาติจากในเมืองมาเยี่ยมและถามพ่อนี้กว่าเคยคิดอยากย้ายเข้าไปอยู่ในเมืองเพื่อชีวิตที่สะดวกสบายกว่านี้บ้างไหม พ่อนี้ก็หัวเราะเบาๆ ก่อนตอบ "ในเมือง

มีไฟฟ้า มีมือถือ มีความสะดวกสบายจริง แต่ก็มีหนี้สิน มีความเร่งรีบ มีพันธะที่ต้องแบกรับเยอะแยะไปหมด ส่วนที่นี่ เรามีผืนดินเป็นของเราเอง มีข้าวปลาสมบูรณ์ มีลูกสองคนที่หัวเราะได้ทุกวัน แค่นี้ผมก็ไม่อยากได้อะไรเพิ่มอีกแล้ว"

เย็นวันนั้น พูนกับบัววิ่งเล่นไล่จับปลาตัวเล็กๆ ริมฝั่งน้ำอย่างสนุกสนาน เสียงหัวเราะของทั้งสองดังก้องไปทั่วท้องทุ่ง พ่อนึกกับแม่มียืนมองลูกทั้งสองด้วยรอยยิ้มอบอุ่น ก่อนหันมามองกันเองด้วยสายตาที่บอกโดยไม่ต้องใช้คำพูดใดๆ ว่าชีวิตเช่นนี้แหละคือความสุขที่แท้จริงที่พวกเขาเลือกแล้วอย่างไม่มีวันเสียใจ

ความสุขไม่ได้วัดกันด้วยไฟฟ้าที่สว่างไสวหรือสิ่งของทันสมัยราคาแพง

แต่วัดกันด้วยผืนดินที่เราภูมิใจ อาหารที่เราปลูกเอง

และรอยยิ้มของคนที่เรารักซึ่งอยู่ล้อมรอบตัวเราในทุกคำคืน

— จบบริบูรณ์ —

